

Lê Thị Trang Thảo

Trước Rào Cản Của Cuộc Sống

Giờ thì tôi đã lấy chồng, có hai con - một gia đình ấm cúng. Bởi vậy, tôi đã đắn đo rất nhiều khi cầm bút để ghi lại chuyện tình cảm của mình. Tôi không muốn để cho anh ấy buồn khi nhắc lại những kỷ niệm không vui trong cuộc tình của chúng tôi. Nhưng tôi nghĩ, có thể nó sẽ giúp ích được chút gì đó cho các bạn trẻ chưa yêu và đang yêu...

Ngày ấy, tôi là một cô sinh viên y khoa mơ mộng và xinh đẹp. Cha mẹ tôi giữ những chức vụ khá quan trọng tại địa phương. Tuy sống xa nhà, ở ký túc xá nhưng tôi vẫn đủ đầy. Lũ bạn bè cùng phòng gọi tôi là "công chúa Bạc Liêu" và không bao giờ để tôi phải nhúng tay vào những chuyện nặng nhọc. Bù lại, tôi luôn là "chủ nợ" kiêm thủ quỹ của tụi nó.

Anh hơn tôi mười tuổi và có một dĩ vãng không tốt đẹp. Anh trước là học sinh miền Nam ra Bắc học tập. Anh kể về thời gian học tập của mình bằng những lần trốn học, đá bóng, ầu ẩu... nên ngày giải phóng miền Nam, trở về nhà anh vẫn chưa hoàn tất chương trình phổ thông cơ sở. Trong một lần đánh bài, anh thua cháy túi và còn nợ lại người ta. Một phút nóng máu ăn thua đã làm anh thiếu tỉnh táo và liều lĩnh. Anh cùng một người bạn tổ chức trấn lột đồng hồ của khách qua đường. Chuyện không thành và anh bị bắt. Hai năm ngồi tù để lại trong anh những kinh nghiệm và kỷ niệm đắng cay

khó xóa nhòa.

Anh thu hút sự chú ý của tôi bởi vẻ lãng tử rất đàn ông cùng nỗi mặc cảm tự ti rất đàn bà. Anh sửa xe trước ký túc xá, một người thợ không siêng năng cũng không quá biếng nhác, không vui nhộn nhưng cũng không sầu não. Ở anh toát lên một vẻ từng trải mà những cô gái trẻ như tôi ngày ấy thầm thán phục. Anh thường bơm vá xe cho tôi và đôi mắt của anh đã nói lên rất nhiều điều. Tôi ngầm so sánh anh với các bạn trai khác đang theo đuổi mình. Anh kém hơn nhiều mặt duy chỉ có từng rải và... đẹp trai là có phần nổi trội. Tôi nhận thấy lòng mình bắt đầu xao xuyến. Hình như anh cũng nhận thấy điều đó nên thường cố gắng làm lơ khi thấy tôi đi ngang qua. Mặc kệ, tôi cứ xi bánh xe rồi nhờ anh bơm. Anh cúi bơm mà không nhìn tôi và cũng chẳng lấy tiền.

Một buổi trên đường đi học về, không may tôi bị một chiếc xe Honda tông khi định quẹo vào ký túc xá. Tôi bất tỉnh và khi mở mắt ra thì đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Xung quanh tôi là lũ bạn cùng phòng mặt mày méo xệch vì lo lắng. Cũng chẳng bao lâu thì ba mẹ tôi hốt hải lên thăm mang theo đủ thứ quà bánh. Chân tôi bị gãy nên phải bó bột và nằm bệnh viện một thời gian. Lũ bạn cứ nhìn tôi cười khúc khích như giấu đi chuyện gì. Cuối cùng tụi nó mới bật mí: "Chính anh là người đã gọi xích lô và theo tôi đến phòng cấp cứu. Mấy bữa nay, anh hỏi thăm tôi luôn". Rồi cuối cùng thì anh cũng đến với một bó hoa trên tay. Anh ăn mặc lịch sự, sạch sẽ, làm tôi bất ngờ giống như phát hiện ra một con người khác. Tôi lí nhí cảm ơn, còn anh thì nhìn tôi mỉm cười độ lượng. Lũ bạn "quỷ sứ" của tôi ủa vào và tra hỏi anh tại sao lại tặng tôi đóa hoa hồng? Tôi phải làm mặt giận, tụi nó mới buông tha.

Tôi đã sững sốt, khi đến thăm nhà anh. Khác với tưởng tượng của tôi, nhà anh là một trong những gia đình khá giả. Cha mẹ anh là những vị giáo

sư đại học nổi tiếng ở thành phố này. Các anh chị đều là những người khá thành đạt trong xã hội. Vậy mà anh lại là một anh chàng sửa xe tầm thường... Anh cho biết gia đình đã rất giận khi anh ngồi tù và bây giờ anh chỉ là một người có mà như không đối với họ. Anh đã nói với tôi rất nhiều điều về hiện tại và tương lai. Tôi càng thấy thương anh hơn và tôi tin ở nghị lực của anh.

Lũ bạn cùng phòng đã chia làm hai phe: Một bên ủng hộ tình yêu của tôi và một bên thì phản đối. Tội nó chỉ sợ tôi sẽ phải khổ khi lấy anh. Cha mẹ tôi biết chuyện, cũng ngăn cấm tôi không được quan hệ với anh, và làm nhiều chuyện để chia rẽ chúng tôi, kể cả việc yêu cầu tôi nghỉ học về nhà ngay và chuẩn bị sẵn cho tôi một người chồng tương lai mà tôi không hề biết mặt.

Tôi và anh đã trải qua một giai đoạn đầy khốn khó. Trong khi đó, gia đình anh thì không quan tâm lắm đến chuyện tình cảm của chúng tôi. Dường như họ muốn tôi mang anh ra khỏi nhà càng sớm càng tốt. Tuy nhiên, tất cả các rào cản đó vô hình lại thúc đẩy chúng tôi gắn bó với nhau nhiều hơn. Và cuối cùng, chúng tôi quyết định cưới nhau.

Ngày đám cưới, tôi đã bật khóc khi vị chủ hôn tế nhị thông báo với bà con hai họ là: "Do bận công việc nên cha mẹ cô dâu không có mặt". Anh lau mặt cho tôi mà nước mắt rung rung. Những ngày đầu phải ở nhà mượn, tiền bạc thiếu thốn, cuộc sống chúng tôi khá vất vả. Đôi lúc tôi đã tự hỏi: mình làm như vậy có đúng không? Tuy nhiên, một thời gian sau, tôi cũng tìm được việc làm tại bệnh viện do một người thầy giới thiệu. Anh thì xin vào làm gác công cho một văn phòng đại diện nước ngoài, buổi tối thì theo học quản trị kinh doanh tại Đại Học Mở. Cuộc sống đã dễ thở hơn. Một năm trôi qua, gia đình tôi nghĩ lại và đã tha thứ cho tôi. Ngày tôi sinh đứa con đầu lòng, đều có mặt ông bà nội ngoại. Dĩ vãng đã lùi xa...

Bây giờ, tôi đã là một bác sĩ có uy tín và anh là một chuyên viên xuất nhập

khẩu. Gia đình chúng tôi đã có thêm một thành viên, cuộc sống dẫu không sung túc nhưng khá hạnh phúc. Nghĩ về chuyện tình của mình, tôi nhận thấy rằng: Chỉ có tình yêu thật sự và nỗ lực của hai người mới có thể chiến thắng được những rào cản của cuộc sống. Xin cảm ơn tình yêu của tôi và xin cảm ơn anh đã cho tôi biết tình yêu!

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003